

KONKURSFÖRVALTARKOLLEGIERNAS FÖRENING

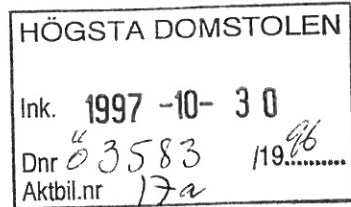
Overs. för kännedom
Kihlgren o RSV
Stockholm i Högsta domstolens
kansli 1997-11-03
I tjänsten
MÖ

YTTRANDE

Mål nr

1997-10-30

Ö 3583/96

Högsta domstolen

Avdelning 1

Box 2066

103 12 STOCKHOLM

Förskottsarvode alternativt avslutande av konkurser

Högsta domstolen har beslutat att bereda Konkursförvaltar-
kollegiernas förening tillfälle att yttra sig i rubricerade
mål mellan advokaten Sune Kihlgren och Riksskatteverket.
I anledning härav anför föreningen följande.

Sammanfattning

Föreningen anser - i likhet med Riksskatteverket - att den av
klaganden förda talan skall bifallas så att han tillerkännes
det av honom begärda förskottet enligt 14 kap 12 § 1 st
konkurslagen.

Skäl för föreningens ställningstagande

Riksskatteverket har i sin svarsskrivelse av den 23 maj 1997 redovisat sin syn på förvaltarens skyldighet att inte endast "ta tillvara borgenärernas gemensamma rätt" och verka för en "snabb avveckling av boet" utan även att utreda huruvida misstanke om brott föreligger och - vid sådant förhållande - medverka till att ekonomisk brottslighet blir beivrad. Föreningen har i denna del ingen mot Riksskatteverket avvikande inställning och ställer sig helt bakom den sammanfattning som avslutar Riksskatteverkets skrivelse.

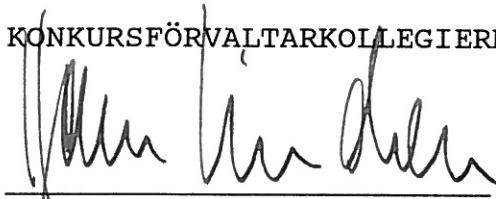
Därutöver vill föreningen tillägga att det till och med kan inträffa att borgenärs intresse blir skadat om en konkurs avslutas innan brottsutredningen fullföljts. Föreningen hänvisar därvid till vad som inträffat i den s k La Reine-härvan. Efter en omfattande brottsutredning har fällande domar erhållits, bl a i Högsta domstolen, mot två personer, en advokat och en biträdande jurist, för brott mot rådgivningslagen i sex fall. Därefter har fråga uppkommit huruvida talan om skadestånd kunde väckas mot de två rådgivarna. Efter utredning har konkursförvaltaren i samråd med tillsynsmyndigheten funnit att talan endast kunde väckas i de två fall, där konkursen ännu inte var avskriven, och att således talan inte kunde väckas i de återstående fyra konkurserna, enär dessa redan var avskrivna jämlikt 10 kap 1 § konkurslagen.

Anledningen till att förvaltaren i samråd med tillsynsmyndigheten fann att man inte kunde väcka talan i de sistnämnda fyra fallen var att det inte skulle finnas laga möjligheter att ersätta konkursförvaltaren för hans arbete med skadeståndsprocessen för det fall utfallet i skadeståndsprocessen inte skulle bli tillräckligt för att täcka ersättningen till förvaltaren.

Man har ansett att konkurslagens regler om fastställande av arvode inte medger att tingsrätten i samma konkurs antingen meddelar två avskrivningsbeslut eller avskrivningsbeslut sedan ett utdelningsförslag vunnit laga kraft. Enligt föreningens uppfattning har det ställningstagande konkursförvaltaren - i samråd med tillsynsmyndigheten - i dessa fyra konkurser gjort varit korrekt. Den för tidiga avskrivningen har medfört att skadeståndstalan ej kunnat föras och förvaltaren berövats möjligheten att omhänderta en tillgång.

Även de nu åberopade omständigheterna talar enligt föreningens uppfattning med kraft för att konkurser inte skall avskrivas i de fall det finns skäl utgå från att förvaltaren kan förväntas utföra ytterligare åtgärder i konkursen.

KONKURSFÖRVALTARKOLLEGIERNAS FÖRENING

/Hans Lindell/